

มาตรการทางกฎหมายสำหรับความผิดฐานลักทรัพย์ที่มีราคาเล็กน้อย¹

พงศกร สักดีเกิด²

จากการศึกษาเกี่ยวกับมาตรการทางกฎหมายสำหรับความผิดฐานลักทรัพย์ที่มีราคาเล็กน้อย ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงสภาพปัญหา ประวัติความเป็นมา แนวคิด ทฤษฎีและมาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ทำให้ผู้ศึกษาได้รับความรู้ความเข้าใจว่าสภาพสังคมในปัจจุบันที่ได้มีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว ซึ่งทำให้มีการพัฒนาวิทยาการ พัฒนาเศรษฐกิจ และอุตสาหกรรมต่าง ๆ ให้ดีขึ้น แต่บางคนก็ไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วนี้ได้ ประกอบกับการผูกขาดทางเศรษฐกิจส่งผลให้มีความเหลื่อมล้ำในสังคมค่อนข้างสูง จึงก่อให้เกิดปัญหาความยากจนขึ้น อีกทั้งในสภาวะที่โลกต้องประสบกับปัญหาโรคระบาดร้ายแรงก็ก่อให้เกิดผลกระทบต่อการประกอบอาชีพและสถานะทางการเงิน ซึ่งหลายคนที่มีสถานะยากจนอยู่แล้วก็ต้องเผชิญกับสภาวะที่ยากลำบากมากกว่าเดิม ซึ่งเมื่อประสบปัญหาเรื่องปากท้องเรื่องความยากจน จึงทำให้ความผิดฐานลักทรัพย์มีอัตราที่สูงขึ้นและมีแนวโน้มที่จะเป็นผู้กระทำความผิดรายใหม่เพิ่มมากขึ้นอีกด้วย และหลายกรณีที่เป็นการลักทรัพย์ที่มีราคาเล็กน้อย

จากการศึกษาทำให้ทราบว่ามาตรการดำเนินคดีความผิดฐานลักทรัพย์ที่มีราคาเล็กน้อย รวมถึงตัวบทกฎหมายและโทษที่เกี่ยวข้องยังมีปัญหาบางประการ ซึ่งสรุปได้ดังต่อไปนี้

ประการที่หนึ่ง ประเด็นปัญหาการดำเนินคดีความผิดฐานลักทรัพย์ที่มีราคาเล็กน้อยและผู้กระทำความผิดเป็นคนยากจน สาเหตุของการกระทำความผิดจะพบว่าไม่มีปัจจัยภายนอกเรื่องความยากจน สภาวะทางเศรษฐกิจและสังคมผลักดันให้กระทำความผิดและทรัพย์ที่ลักมีราคาเล็กน้อย เป็นการลักไปเพื่ออุปโภคบริโภคซึ่งมีความชั่วร้ายในจิตใจน้อย เมื่อเปรียบเทียบกับความผิดฐานฉ้อโกงและฐานทำให้เสียทรัพย์ไม่ว่ามูลค่าความเสียหายจะมีมากเพียงใดก็สามารถยอมความและยุติคดีได้เสมอ จึงสมควรมีมาตรการในการยุติคดีความผิดฐานลักทรัพย์ที่มีราคาเล็กน้อยและผู้กระทำความผิดเป็นคนยากจน เพื่อให้โอกาสแก่ผู้กระทำความผิด

ซึ่งมาตรการในปัจจุบันคือการไต่ถามข้อพิพาททางอาญาในชั้นพนักงานสอบสวนยังไม่ครอบคลุมสำหรับการกระทำความผิดฐานลักทรัพย์ที่มีราคาเล็กน้อยและกระทำเพราะความยากจนทุกกรณี

¹บทความนี้เรียบเรียงจากการศึกษาอิสระ เรื่อง มาตรการทางกฎหมายสำหรับความผิดฐานลักทรัพย์ที่มีราคาเล็กน้อย โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์คุณพร วงศ์ทองสรรค์ และคณะกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์จรัส เล็งวิทยา และรองศาสตราจารย์ประเทือง ธนิยผล

²นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (ส่วนกลาง) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

และบางกรณีก็ใกล้เคียงไม่สำเร็จ อีกทั้งเมื่อพิจารณาตามหลักการแบ่งแยกความผิดอันยอมความได้กับความผิดอาญาแผ่นดินแล้วก็ไม่สามารถกำหนดให้ความผิดฐานลักทรัพย์ที่มีราคาเล็กน้อยเป็นความผิดอันยอมความได้ เนื่องจากความผิดดังกล่าวยังคงส่งผลกระทบต่อความสงบเรียบร้อยของสังคมส่วนรวม จึงไม่สามารถยุติคดีด้วยการยอมความได้

ส่วนในชั้นพนักงานอัยการ การใช้ดุลพินิจในการสั่งไม่ฟ้องคดีของพนักงานอัยการตามหลักการดำเนินคดีตามดุลพินิจยังไม่มีมาตรฐานเดียวกัน หากคดีใดที่พนักงานอัยการไม่ได้ใช้ดุลพินิจสั่งไม่ฟ้องก็ต้องดำเนินคดีตามกฎหมายต่อไป ซึ่งอัตราโทษที่ผู้กระทำความผิดต้องได้รับก็มีทั้งจำคุกและปรับ เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบกับมาตรการของต่างประเทศจะมีมาตรการชะลอฟ้องในชั้นพนักงานอัยการ ซึ่งสามารถยุติคดีความผิดฐานลักทรัพย์เล็กน้อยและผู้กระทำความผิดเป็นคนยากจนได้ ทำให้มาตรการในการดำเนินคดีอาญามีความยืดหยุ่นและเหมาะสมกับผู้กระทำความผิดเป็นรายบุคคลมากขึ้น

ประการที่สอง ประเด็นปัญหาการนำตัวผู้กระทำความผิดฐานลักทรัพย์ที่มีราคาเล็กน้อยเข้าสู่กระบวนการยุติธรรมกระแสหลักเต็มรูปแบบ จะทำให้ผู้กระทำความผิดสร้างสำนึกว่าตนเองเป็นอาชญากร และถูกสังคมตีตรา ปิดกั้นโอกาสในการประกอบอาชีพ ทำให้มีสถานะความยากจนยิ่งขึ้น อีกทั้งเมื่อเข้าไปอยู่ในเรือนจำก็จะมีค้ำสามคมกับอาชญากรอาชีพที่กระทำความผิดร้ายแรง ทำให้มีการเรียนรู้ทัศนคติและทักษะในการก่ออาชญากรรมที่รุนแรงขึ้น เมื่อออกจากกระบวนการยุติธรรมแล้วก็จะกลับไปกระทำความผิดซ้ำและก่ออาชญากรรมที่รุนแรงกว่าเดิม จึงมีการนำมาตรการเบี่ยงเบนคดี (Diversion) มาใช้แก้ปัญหาดังกล่าว โดยเบี่ยงเบนผู้กระทำความผิดออกจากกระบวนการยุติธรรมกระแสหลัก

โดยในประเทศไทยมีมาตรการเบี่ยงเบนคดีค่อนข้างครอบคลุมในหลายขั้นตอน แต่ยังไม่มีการเบี่ยงเบนคดีในชั้นพนักงานอัยการ ซึ่งหากไม่สามารถใกล้เคียงข้อพิพาททางอาญาในชั้นพนักงานสอบสวนได้ ก็ต้องดำเนินการฟ้องร้องคดีต่อไป และแม้ในชั้นพิจารณาพิพากษาศาลจะสามารถใช้มาตรการรอกาลงโทษมาเบี่ยงเบนผู้กระทำความผิดออกไปได้ แต่ผู้กระทำความผิดก็ต้องถูกพิพากษาลงโทษและมีมลทินติดตัวอยู่ดี

อีกทั้งการให้โอกาสผู้กระทำความผิดฐานลักทรัพย์เล็กน้อยและผู้กระทำความผิดเป็นคนยากจน โดยการเบี่ยงเบนคดีออกมานั้น ต้องมีความสมดุลควบคู่ไปกับการดำเนินพฤติกรรมของผู้กระทำความผิดที่ละเมิดกฎหมายและกฎเกณฑ์ของสังคม ซึ่งการใกล้เคียงข้อพิพาททางอาญาในชั้นพนักงานสอบสวนไม่มีมาตรการใดที่จะนำมาใช้ในการแสดงออกถึงการดำเนินผู้กระทำความผิดได้

ประการที่สาม ประเด็นปัญหาเรื่องอัตราโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดฐานลักทรัพย์ตามหลักการกำหนดโทษให้ได้สัดส่วนเหมาะสมกับความผิด (Principle of Proportionality) ซึ่งมีหลักว่าการกำหนดบทลงโทษนั้นต้องได้สัดส่วนเหมาะสมกับความร้ายแรงของความผิด คือการลงโทษต้องไม่มากจนมีลักษณะโหดร้ายทารุณ หรือไม่น้อยเกินไปจนทำให้ผู้กระทำความผิดคิดว่าคุ้มค่าที่จะได้ประโยชน์จากการกระทำความผิดหรือประกอบอาชญากรรมนั้น ซึ่งบทระวางโทษของความผิดฐานลักทรัพย์ในปัจจุบันตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 334 กำหนดให้ผู้กระทำความผิดฐานลักทรัพย์ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 3

ปี และปรับไม่เกิน 60,000 บาท เป็นโทษที่ใช้กับการกระทำความผิดฐานลักทรัพย์ทุกกรณี โดยไม่ได้แบ่งแยกตามมูลค่าของทรัพย์ที่ลักอันเป็นวัตถุประสงค์แห่งการกระทำ แต่จะให้อยู่ในดุลพินิจของศาล

การที่กฎหมายเปิดดุลพินิจให้ศาลอย่างกว้างขวางอาจก่อให้เกิดผลเสีย คือ ทำให้เกิดความไร้มาตรฐานของคำพิพากษา กล่าวคือ คดีลักทรัพย์เหมือนกันและราคาของทรัพย์ที่ลักก็ใกล้เคียงกันแต่อาจได้รับโทษต่างกันมาก ซึ่งทำให้ผู้กระทำความผิดที่ลักทรัพย์ราคาเล็กน้อยต้องรับโทษที่สูงเกินสัดส่วนความร้ายแรงของความผิดที่ตนกระทำ เพราะแม้ศาลจะลงโทษจำคุกถึง 3 ปี ก็ยังถือว่าชอบด้วยกฎหมาย เพราะยังอยู่ในกรอบระวางโทษที่กฎหมายบัญญัติไว้ ซึ่งความไร้มาตรฐานนี้อาจทำให้สังคมรู้สึกแปลกว่าพฤติกรรมเดียวกันเหตุใดศาลเดียวกันจึงลงโทษต่างกันมาก

แม้ในทางปฏิบัติจะมีการนำยึดออกมาใช้เป็นแนวทางในการกำหนดอัตราโทษ แต่เนื้อหาของยึดออกก็จะระบุไว้แต่เพียงอัตราโทษที่แน่นอนตายตัว โดยมิได้ระบุถึงปัจจัยที่ใช้สำหรับการพิจารณากำหนดอัตราโทษไว้อย่างครอบคลุมและชัดเจน ซึ่งแตกต่างจากประเทศอังกฤษ คณะกรรมการการลงโทษได้จัดทำแนวทางการลงโทษ (sentencing guideline) สำหรับให้ศาลใช้ในการกำหนดโทษให้จำเลยแต่ละคน โดยในแต่ละฐานความผิดจะคำนึงถึงความชั่วร้ายของผู้กระทำแต่ละคน (Culpability) ประกอบกับ พฤติการณ์ความเสียหายที่เกิดขึ้น (Harm) ทำให้ผู้กระทำความผิดได้รับโทษที่เหมาะสมได้สัดส่วนกับความร้ายแรงของความผิดที่ตนกระทำ และการลงโทษของศาลก็มีมาตรฐานเดียวกัน

การที่กฎหมายกำหนดอัตราโทษของความผิดฐานลักทรัพย์ไว้มีอัตราเดียวกันทุกกรณีคือ จำคุกไม่เกิน 3 ปี และปรับไม่เกิน 60,000 บาท ซึ่งแม้ว่าเป็นอัตราโทษที่ไม่มีขั้นต่ำที่ศาลสามารถลงโทษจำคุกน้อยกว่า 3 ปี เพียงใดก็ได้ แต่เมื่อมีการนำเสนอข่าวต่อประชาชนทั่วไปว่า แม้ลักทรัพย์ราคาเล็กน้อยก็ต้องถูกดำเนินคดีเพราะไม่สามารถยอมความได้และอาจต้องรับโทษจำคุกสูงสุด 3 ปี และมีโทษปรับด้วย ซึ่งอาจทำให้ผู้ที่มีสภาวะยากจนที่กำลังคิดจะลงมือลักทรัพย์ที่มีราคาเล็กน้อยตัดสินใจลงมือลักทรัพย์ที่มีราคาสูงแทน เพราะคิดว่าถึงอย่างไรก็ต้องระวางโทษเดียวกัน ซึ่งทำให้เกิดความเสียหายต่อสังคมมากกว่าเดิม

เมื่อเปรียบเทียบกับความผิดฐานลักทรัพย์ในกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. 127 จะมีการกำหนดความผิดฐานการลักผลไม้หรือพันธุ์ไม้เล็ก ๆ น้อย ๆ ซึ่งมีระวางโทษจำคุกไม่เกิน 3 เดือน หรือปรับไม่เกิน 200 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ตามมาตรา 292 ไว้ด้วย ซึ่งมีอัตราโทษที่เบากว่าความผิดฐานลักทรัพย์ทั่วไปตามมาตรา 288 จะเห็นได้ว่าการแยกฐานความผิดและอัตราโทษของความผิดฐานลักทรัพย์ไว้ได้สัดส่วนเหมาะสมกับความร้ายแรงของความผิด ในขณะที่ความผิดฐานลักทรัพย์ในประมวลกฎหมายอาญาใช้ฐานความผิดและอัตราโทษเดียวกัน ไม่มีการแยกฐานความผิดและอัตราโทษให้ได้สัดส่วนเหมาะสมกับความร้ายแรงของความผิด

เมื่อเปรียบเทียบกับความผิดฐานลักทรัพย์ของต่างประเทศ ในกลุ่มประเทศที่ไม่มีการแยกความผิดฐานลักทรัพย์เล็กน้อยออกมา ประเทศเหล่านี้จะมีมาตรการอื่นสำหรับผู้กระทำความผิดฐานลักทรัพย์เล็กน้อยให้แตกต่างไปจากความผิดฐานลักทรัพย์กรณีทั่วไป กล่าวคือ ประเทศอังกฤษจะมีการใช้แนวทางการลงโทษ (sentencing guideline) เพื่อให้ผู้กระทำความผิดฐานลักทรัพย์เล็กน้อยได้รับโทษน้อยกว่าการ

หลักทรัพย์กรณีธรรมดาทั่วไป ส่วนประเทศเยอรมนีกำหนดว่าการดำเนินคดีความผิดฐานหลักทรัพย์ที่มีราคาเล็กน้อย จะต้องมีการร้องขอเท่านั้น ตามมาตรา 248a ส่วนในกลุ่มประเทศที่มีการกำหนดความผิดฐานหลักทรัพย์เล็กน้อยแยกออกไปจากความผิดฐานหลักทรัพย์ธรรมดาทั่วไป และจะกำหนดอัตราโทษที่ต่ำกว่าด้วย โดยนำมูลค่าหรือราคาของหลักทรัพย์ที่ลักไปมาเกณฑ์ในการแบ่ง ซึ่งถือว่ากลุ่มประเทศเหล่านี้มีการกำหนดอัตราโทษความผิดฐานหลักทรัพย์เล็กน้อยที่เหมาะสมได้สัดส่วนกับความร้ายแรงของความผิด

ส่วนการกำหนดอัตราโทษของความผิดฐานหลักทรัพย์ที่มีราคาเล็กน้อยนั้น เมื่อพิจารณาเรื่องคุณธรรมทางกฎหมาย ความผิดฐานหลักทรัพย์ที่มีราคาเล็กน้อยที่มุ่งคุ้มครองกรรมสิทธิ์และการครอบครองควรจะมีอัตราโทษที่น้อยกว่าความผิดฐานทำร้ายร่างกายที่มุ่งคุ้มครองความปลอดภัยในร่างกาย แต่โทษในประมวลกฎหมายอาญาหาได้เป็นเช่นนั้นไม่ ประกอบกับความผิดฐานหลักทรัพย์ที่มีราคาเล็กน้อยของต่างประเทศนั้นส่วนใหญ่มีอัตราโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปีหรือปรับ และบางประเทศก็มีแค่โทษปรับเท่านั้น

ประการที่สี่ ประเด็นปัญหาเรื่องการกำหนดโทษทั้งจำคุกและปรับสำหรับความผิดฐานหลักทรัพย์ที่มีราคาเล็กน้อย โดยประมวลกฎหมายอาญามาตรา 334 กำหนดโทษไว้ทั้งจำคุกและปรับ ทำให้ในการพิพากษาลงโทษศาลจึงต้องลงโทษทั้งจำคุกและปรับ ไม่สามารถลงโทษอย่างใดอย่างหนึ่งได้ ซึ่งถือว่ากฎหมายไม่เปิดโอกาสให้ศาลใช้ดุลพินิจในการกำหนดประเภทของโทษให้เหมาะสมกับผู้กระทำความผิดเป็นรายบุคคล โดยพิจารณาจากข้อเท็จจริงเป็นรายคดีไป เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบกับความผิดฐานหลักทรัพย์เล็กน้อยของประเทศสหรัฐอเมริกาและเยอรมนีจะเห็นว่ามิโทษจำคุกหรือปรับ ส่วนประเทศฟินแลนด์ นอร์เวย์ มีเพียงโทษปรับเท่านั้น

ประกอบกับในปัจจุบัน โทษตามประมวลกฎหมายอาญายังไม่มีโทษทางเลือกอื่น ๆ ให้ศาลนำมาปรับใช้กับความผิดเล็กน้อยได้โดยตรง หากศาลจะใช้โทษทางเลือกหรือมาตรการทางเลือกอื่น ๆ จะต้องใช้ควบคู่กับการลงโทษหลัก เช่น การทำงานบริการสังคมหรือทำงานสาธารณประโยชน์ ศาลจะต้องพิพากษาลงโทษปรับก่อนแล้วมีการยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อทำงานบริการสังคมหรือทำงานสาธารณประโยชน์แทนค่าปรับ ตามมาตรา 30/1

จากการศึกษาค้นคว้ามาตรการทางกฎหมายสำหรับความผิดฐานหลักทรัพย์ที่มีราคาเล็กน้อย ผู้ศึกษาพบว่ามิข้อเสนอแนะเป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาดังกล่าว ดังนี้

1. ปัญหาการดำเนินคดีความผิดฐานหลักทรัพย์ที่มีราคาเล็กน้อยและผู้กระทำความผิดเป็นคนยากจน และปัญหาการนำตัวผู้กระทำความผิดฐานหลักทรัพย์ที่มีราคาเล็กน้อยเข้าสู่กระบวนการยุติธรรมกระแสหลักเต็มรูปแบบอาจทำให้เกิดกระบวนการติตรา และผู้กระทำความผิดไม่ได้รับโอกาสจากสังคมจึงหวนกลับมากระทำความผิดซ้ำอีก

ผู้ศึกษาเห็นว่า ควรนำมาตรการชะลอฟ้องมาใช้ในประเทศไทย โดยการตราพระราชบัญญัติชะลอการฟ้องขึ้นมาใช้บังคับรองรับอำนาจของพนักงานอัยการ โดยบัญญัติกำหนดประเภทคดีที่สามารถชะลอการฟ้องได้ และบัญญัติให้มีเงื่อนไขการคุมประพฤติเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการปรับพฤติกรรมของผู้กระทำความผิด รวมถึงเงื่อนไขการฝึกอบรมส่งเสริมอาชีพด้วย โดยให้พนักงานอัยการมีดุลพินิจกำหนดเงื่อนไข

ดังกล่าวให้เหมาะสมกับผู้กระทำความผิด เมื่อผู้กระทำความผิดปฏิบัติตามเงื่อนไขภายในระยะเวลาที่กำหนดแล้ว พนักงานอัยการก็สามารถยุติคดีด้วยการสั่งไม่ฟ้องได้

ซึ่งจะทำให้ผู้กระทำความผิดฐานลักทรัพย์ที่มีราคาเล็กน้อยและกระทำความผิดเพราะความยากจนได้รับโอกาสและได้รับความเป็นธรรมมากยิ่งขึ้น และเป็นมาตรการที่รองรับการใช้ดุลพินิจของพนักงานอัยการในการพิจารณาสั่งคดีให้เป็นไปอย่างอิสระอย่างแท้จริงตามหลักการฟ้องคดีตามดุลพินิจ (Opportunity Principle) และมีมาตรฐานการใช้ดุลพินิจในทิศทางเดียวกันอีกด้วย อีกทั้งการนำการคุมประพฤติมาใช้ในชั้นพนักงานอัยการเป็นการแสดงออกถึงการดำเนินผู้กระทำความผิดเล็กน้อยที่ละเมิดต่อกฎหมายเพื่อให้เกิดความสมดุลกับการให้ออกโอกาส และเป็นการเพิ่มเติมมาตรการเบี่ยงเบนคดีของประเทศไทยให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

2. ประเด็นปัญหาเรื่องอัตราโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดฐานลักทรัพย์ตามหลักการกำหนดโทษให้ได้สัดส่วนเหมาะสมกับความผิด (Principle of Proportionality) และประเด็นปัญหาเรื่องการกำหนดโทษทั้งจำคุกและปรับสำหรับความผิดฐานลักทรัพย์ที่มีราคาเล็กน้อย

ผู้ศึกษาเห็นว่า จากเดิมที่มีแค่ความผิดฐานลักทรัพย์ตามมาตรา 334 ควรเพิ่มบทบัญญัติความผิดฐานลักทรัพย์ที่มีราคาเล็กน้อยไว้ในประมวลกฎหมายอาญา โดยบัญญัติเพิ่มเป็น มาตรา 334/1 ดังนี้

มาตรา 334/1 บัญญัติว่า “ถ้าการกระทำความผิดฐานลักทรัพย์ตามมาตรา 334 เป็นการกระทำต่อทรัพย์ที่มีราคาเล็กน้อย ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

ทั้งนี้การกำหนดว่าทรัพย์ต้องมีราคาเท่าไรจึงจะถือว่าเป็นทรัพย์เล็กน้อยตามมาตรา 334/1 จะต้องมีการศึกษาโดยนำรายได้เฉลี่ยของประชากรมาคำนวณเพื่อหาราคาของทรัพย์ที่เหมาะสมต่อไป

ซึ่งบทบัญญัติความผิดฐานลักทรัพย์ที่มีราคาเล็กน้อยตามมาตรา 334/1 ที่กำหนดโทษแตกต่างจากความผิดฐานลักทรัพย์กรณีธรรมดาตามมาตรา 334 จะวางกรอบหรือขอบเขตการใช้ดุลพินิจของศาลในการกำหนดโทษ ทำให้จำเลยที่ลักทรัพย์ราคาถูกได้รับโทษน้อยกว่าจำเลยที่ลักทรัพย์ราคาแพง และทำให้ผู้ที่คิดจะลงมือลักทรัพย์เล็กน้อยไม่ไปลงมือลักทรัพย์ที่มีราคาสูง และถือว่าโทษของความผิดฐานลักทรัพย์ที่มีราคาเล็กน้อยได้สัดส่วน (Proportion) กับความร้ายแรงของความผิด (Severity of the crime) อีกทั้งสอดคล้องกับหลักกฎหมายของต่างประเทศที่มีการแบ่งแยกฐานความผิดและโทษออกจากการลักทรัพย์ธรรมดาทั่วไป

นอกจากนี้ มาตรา 334/1 ยังทำให้ศาลสามารถใช้ดุลพินิจในการกำหนดประเภทของโทษให้เหมาะสมกับผู้กระทำความผิดเป็นรายบุคคลได้ และเปิดโอกาสให้ศาลใช้ดุลพินิจลงโทษปรับอย่างเดียวได้ ส่งผลให้สามารถนำมาตราการทำงานบริการสังคมหรือทำงานสาธารณประโยชน์แทนค่าปรับมาใช้ได้ ซึ่งทำให้เกิดประโยชน์และเกิดความเป็นธรรมมากกว่าการกำหนดโทษทั้งจำคุกและปรับ

เอกสารอ้างอิง

ปกป้อง ศรีสนิท. กฎหมายอาญาชั้นสูง. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2563.

_____. การมีส่วนร่วมของประชาชนในระบบศาล : การจัดทำและการเปิดเผยคดีอาญา.

[Online]. Available URL : <https://www.the101.world/sentencing-guideline-in-criminal-case/>,

2019 (พฤศจิกายน, 20).

น้ำแท้ มีบุญสร้าง. กระบวนการยุติธรรมทางอาญาเปรียบเทียบ. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์สุทรไพศาล, 2554.

ม.ล.ศุภกิตต์ จรุงโรจน์, นิตวัชร้อยการจัดเสวนา ชะลอฟ้อง ทางเลือกใหม่ให้โอกาสผู้พลั้งพลาด [Online].

Available URL: https://www.matichon.co.th/news-monitor/news_3211257, 2565 (มีนาคม, 2).

สุรศักดิ์ ลิขสิทธิ์วัฒนกุล. “แนวความคิดในการกำหนดความผิดและโทษ และดุลพินิจในการลงโทษ.”

เอกสารประกอบการสัมมนาเรื่อง หลักเกณฑ์การกำหนดโทษอาญาในการตรากฎหมาย

คณะกรรมการกฤษฎีกา. ณ โรงแรมเดอะเบียร์เคลีย์ประตูนํ้า, 13 กันยายน 2560.

อจรรย์า ชูตินันท์. อาชญวิทยาและทัณฑวิทยา. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2563.